

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

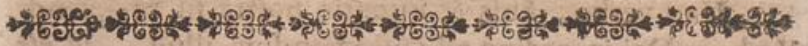
Impius Infelix

Texier, Claude

Augustae Vindelicorum [u.a.], 1695

II. Sermo. Intentio Generalis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45950](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45950)

IMPIUS INFELIX,

feu

Tres Maledictiones Peccatoris.

ODIUM DEI, ORIGO MA-
LEDICTIONUM IMPII.

*Induit maledictionem sicut vestimentum, & intra-
vit sicut aqua in interiora ejus, & sicut oleum
in ossibus ejus. Psal. 108. v. 18.*

DEus olim Prophetam Ezechielem, legatum desti-
natus cum peculiari imperio se conferendū
ad suum populum front ærea, voce terrifica,
tonitru imitante, cui suorum scelerum enormem
gravitatem palam exprobraret, eundem visione qua-
dam admirabili illustrare dignatus est; ostendit ei librum
mysteriis refertum, inscriptæ enim erant *lamentationes &*
Ezech. 2. 9. carmen & v. e. Initium dabant luctuosæ nœniæ iis decan-
tandæ, aut potius lachrymosis suspiriis deplorandæ iis, qui
in profundum peccati semet præcipitârunt. Latius car-
men debebatur ex audita Propheticæ comminationis
conversis, è peccati abyssu eluctantibus animabus. Ana-
themata, maledictiones, Vx denique respiciebant pecca-
tores

IMPII

tiores in malitia obstinatos, suis vitiis pertinaciter insistentes.

Eandem cum Propheta commissionem mihi delegatum subituro in objectum meorum sermonum per istius Adventus decursum elegi impium, sive peccatorem in malo obduratum triplici maledictionum generi obnoxium. *Induit maledictionem sicut vestimentum.* Funestus hic habitus, impio injectus, designat maledictiones, quas Deus in peccatoris externa effundit, illi maledicendo in bonis fortunæ, in prole, in prosperitate & adversitate exteriori. En primam partem meorum discursuum Adventus.

Intravit sicut aqua in interiora ejus. Hæc verba significant maledictiones, quibus Deus interiora peccatoris obruit, intellectum videlicet excecatione, voluntatem perversitate, & subjectione sub tyrannide passionum, conscientiam ipsius importunis torquendo remorsibus. Hæc partis secundæ materia erit. *Sicut oleum in ossibus ejus,* eousque dicta maledictio penetrat, in ossium, sc. peccatoris, intimam medullam.

Ossa in Scriptura sumuntur pro virtutibus; innuitur proinde, impium esse maledictum in suis virtutibus apparentibus, maledictum in sua fide, in spe, in devotione sua ac poenitentia. Denique maledictum in morte sua & post mortem, in tempore simulque in æternitate. Ubi jam habes tertiam mei objecti partem. Summam occasionem ad finem sermonum differendi de trina benedictionum specie, quas electis suis dispensat Deus, unaque docebo vos in prima parte artes prorsus innocuas, multiplicandi fortunæ bona, conservandi honorem vestrum, posteritati item vestræ omnem prosperitatem procurandi.

In altera viam aperiendam recipiendis in animas vestras fidei luminibus, fovendo amoris Divini foco, immittendæ paci & tranquillitati conscientiæ. In tertia subministrabo media, se exercendi in praxi solidarum verèq; Christianarum virtutum. Unico verbo, artem bene vivendi & bene moriendi.

DIVISIO. Hodie me converto ad radicem omnium maledictionum, quæ est odium Dei, tam contra peccatum, quam contra peccatoris statum. Considerabimus odium primò in suis principiis; secundò in sua natura; tertio in magis principali & pernicioso sui affectu.

Isa. 27. 9. Sancte Spiritus, qui venisti in mundum, ut arguas mundum de peccato, benedicas obsecro, intentioni meæ, tribue, ut sermonum meorum sit *iste omnis fructus, ut auferatur peccatum ex corde meorum Auditorum, sicut vocavit olim Isaias.* Spiritus amoris da nobis, ut bene concipiamus infelicitatem istius odii, fontis tot, tantarumque maledictionum inde promanantium: id nos enixè flagitamus per interventum illius, quæ benedicta est supra omnes Creaturas, & cui devotè supplicamus verbis Angelicæ salutationis, *Ave Maria.*

I. Punctum. In fronte præsentis discursûs, fundamenti loco pono tres Veritates Theologicas, prima est, quòd Deus gerat proprium ac verum odium contra peccatum; Secunda, quòd præter hoc alium nihil odisse possit propriè; tertia est, quòd dictum odium à natura Dei sit inseparabile.

Psal. 7. v. 4. & 6. Prima illa veritas erat Davidi quotidianæ meditationis objectum; *Manè, canebat hic psaltes, adstabo tibi & videbo, quoniam non Deus volens iniquitatem tu es. Odisti omnes, qui operantur iniquitatem.*

Nolo,

Nolo, diutiùs hîc immorari curiosis Scholasticorum subtilitatibus, sed, sequendo communem Theologiæ nostræ sensum; dico; sicut Deus amore quoq̄iam universali complectitur omnes essentias ab omnipotentia sua procreatas, & omnia suarum manuum opera respicit oculo benigno Divinæ complacentiæ; *Diligis enim omnia, quæ Sap. 11. 25. sunt, testatur sapiens, & nihil odisti eorum, quæ fecisti.* Sic veraciter & propriè odit, quod aliunde, quam ex se originem trahit, peccatum sc. & peccatoris statum.

Sapiens; sanctaq; hæc Dei voluntas semper in nobis invenit materiã odii & objecta amoris; *Odit & amat, est glossa D. Augustini, odit tua & amat te, odit ea, quæ fecisti, amat ea, quæ fecit,* substantia quippe corporis & animæ nostræ est bona, & est effectus Divinæ bonitatis & potentia, hanc amat ille: peccatum nostrum est effectus debilitatis ac malitiæ nostræ, quod execratur ille; *Odio sunt Deo impius & impietas ejus. Sap. 14. 9.*

Nihil est, quod propriè mereatur odium Dei, præterquam peccatum. Quemadmodum Rex Ahasverus olim, ut Sscripturã loquitur maligno intuebatur vultu, imò cum rigore puniendos duxit illos, qui temere, non vocati, oculis Regiæ ipsius majestatis offerre se præsumpserunt: pari modo, peccatum duntaxat talis est insolentiæ, ut se intrudere ausit coram oculis Dei, quantumvis id positivè Deus nunquam voluerit; idcirco solum Deus extremè abhorret, & ad primum ejus conceptum, vel conspectum, odium, iram, vindictam spirat.

Istud peccati odium est à natura Dei inseparabile, tam arctè Divinitatis fundo annexum, ut si odio non insequeretur delictum, desisteret esse Deus, quàmvis illud veniale etiam levissimum esset. Ratio hujus manifestã desumitur

mitur

mitur ex Theologia: calor, qui simul compatitur secum minimum gradum frigoris, non est calor summè intensus; sic Deus noster non esset summa & perfectissima bonitas, si odium ipsius se non extenderet ad minimum licet mali gradum. Omnes quidem Dei perfectiones eum ad hoc odium urgent, primariò tamen Sanctitas. Conceptus excellentissimus, quem de Deo formare possumus, dum ipsum adoramus, est juxta D. Ambrosii sensum, qui respicit illius Sanctimoniam; Sanctitas est flos & magnificentia Divinæ Majestatis: hæc consistit in odio & elongatione sui perfecta ab omni prorsus vitiorum labe, æquè ac in amore & possessione omnium verarum virtutum.

Secundò, contemplanatio sui, suarumq; immortalium, perfectionum dicitur Deo, de se formare æquissimum sequens judicium; quòd sit ipse omnino infinitè amabilis, & per sequelam necessariam, peccatum sit infinito odio dignum, cum natura peccati sit contradictoriè opposita naturæ Divinæ.

Deus est origo omnium essentialium, & fecunda radix omnis vitæ; peccatum est quædam privatio, ac germen infelix mortis. Deus est per seipsum bonus bonitate summâ atq; infinitâ; peccatum est unicum & supremum malum, nullam includens ullius boni mixturam. Non est contrarietas inter Deum & peccatum, qualis reperitur inter creaturas, illa enim non fundatur in substantia, sed solum in accidentibus; siquidem teste Philosopho substantia non admitit contrarium; res se minimè sic habet cum Deo & peccato; Deus ipsi contrarius est per propriam substantiam, quia substantia Dei est virtus, ipsaq; bonitas, & hæc bonitas ipsi reddit odibile peccatum; unde sequitur, quòd Deus per seipsum sit peccati hostis, adeò
quidem,

quidem, ut Verbum æternum à Patre non generetur, nec à Patre & Filio Spiritus Sanctus majori cum necessitate procedat, quàm odium peccati promanet ex fundo essentia Divina.

Ardens Zelus, quo Deus est succensus, ampliandi suam gloriam, insuper concitat ipsum, ut non nisi odisse possit hunc filium perditionis, qui sacrilegis suis machinationibus evertere laborat ipsius thronum, extorquere manibus ejus Deitatis sceptrum, resistendo Divinis legibus, seque opponendo supremæ authoritati. Præterea, Deus est infinitè communicativus in dispensatione bonorum suorum, ardentissimè desiderans hominem ditandi thesauris gratiæ ac gloriæ suæ, hinc necessariò iterum odio peccatum persequendum ei est, utpote, quod effusioni & communicationi suorum bonorum fluxum sistit, remoram interponit. Deus itaq; obligatus est erga peccatum & peccatoris statum concipere odium infinitum, cujus origo derivatur primò, ex ipso fundo essentia Dei; secundò, ex cunctis Divinis perfectionibus; tertio ex justo Zelo, quo ardet in gloriæ suæ incrementum, & denique ex amore, quem gerit ad creaturas, quibus gratias suas impartiri cupit.

Velle ergo peccare, simulque velle interea possidere partem amicitia Divina, est idem, ac velle, ut Deus seipsum abneget, inque destructionem propria suæ Divinitatis consentiat.

O Deus! utinam hæc veritatum maxima, quam Lactantius Firmianus appellat firmum Religionis robur, & pietatis Christianæ sustentaculum; *In ea enim summa est ratio, & cardo totius Religionis.* Utinam hæc veritas, inquam, melius esset perspecta cognitione practica in no-

E

stris

stris postremis Ecclesiae saeculis ! Fateor, quòd zelum meum super hac materia prorumpentem, aliquando vix continere sciam. Audio sapius homines mihi conquirentes: capere nequeo, quæ fortuna sinistra me in felicem flagellet, tempore jam ab aliquo in domo mea nil deprehendo nisi invidias, confusiones; quò plus laboris impendo, eò minus lucri mea negotia refundunt; non ad verto nisi ægritudines, judiciarios processus, dispendia, à quibus familia mea miserè jactatur, & vastatur; subit mentem, cogitatio, dicunt illi, quasi Deus malum me esse, velit Ego verò, qui bene novi malignam eorum conversationem, modicam fidem, injustitiam in ipsorum commercio, agrè respondere soleo, nec nisi concitatori animo & voce eos interpellans; quomodo? quid? num vobis imaginari audeatis, quòd Optimus Deus vos malos esse velit, an non commutem fidei articulum creditis, nonne scitis. Deum nullatenus esse Deum amplius, si non odio insectaretur impudicos, fraudulentos, impostores &c. odium istud derivari ex ipsamet Deitatis naturâ? Exponamus jam istius odii naturam. Id alterum meum punctum est.

II. Nostri Doctores Scholastici dividunt odium in duplicem speciem, unum dicunt abominationis, aliud odium vocant inimicitia. Prius odium est aversio Divinae voluntatis, vi cujus detestatur Deus, & concipit horrorem peccati, juxta illud: *Abominatio Domini est omnis arrogans.* Item: *Quos exhorruisti Domine, quoniam odibilia opera tibi faciebant.*

Prov. 16. 5.
Sap. 12. 3.

Solus cujusdam inimici conspectus nos turbat, stomachum, bilem commovet; aversio, quâ in eum rapimur, in causa est, cur in eundem vix respicere dignemur, illius societati renuntiamus, quid quid is egerit, displicet, etiam dona,

donâ, si qua offerret, in nostri offensam & injuriam hæc cedere, interpretari non dubitarem. Constat, quod Deus passionum nostrarum sit incapax, & cum sit immutabilis, laborare nequeat motuum exorbitantium pericyclofi.

Nihilominus Spiritus Sanctus volens, ut pro captu nostro comprehenderemus, quid in secretario Divini peccatoris statueretur in objectum istiusmodi aversionis, peccatum sc. omnes eos adhibet terminos, eaq; attribuit huic in peccatores odio, quæ nostris ipsi exhibemus hostibus. Primò ab illis suam avertit faciem, ne ipsius oculis incurrant; nam *mundi sunt oculi tui, ne videas malum, & respicere ad iniquitatem non poteris*, inquit Propheta. Habac. 1. 13.

Quòd si videat peccatores, notat alius Sacer Vates, id fieri cum dolore cordis, amaritudine mentis: *exacerbant me in opere manuum suarum*, seu, ut quædam versio exprimit: *amaricant spiritum meum*. Fatetur ipse cordolio se feriri in aspectu creaturarum, peccati labe infectarum: *Tactus dolore cordis intrinsecus*. Ille, cujus cæteroquin *delitiae sunt, esse cum filiis hominum*, aut innocentibus, aut Gen. 6. 6. penitentibus, se tamen ab iis mox abstrahit, longius recedit, quamprimùm peccarunt: *Vae eis, cum recessero ab eis*. Osee 9. 12. Ipsos minimè respicit, nescire se simulat, ubi sint, quòd devenerint; hinc quærit: *Adam ubi es*, neque ulterius vult Gen. 3. 9. agnoscere: *Nescio vos*. Matth. 25. 12.

Horum actiones sunt Deo abominationes, & videtur etiam illorum execrati sacrificia. Quantumvis isti, asserit D. Paulus, fide essent præditi pro transferendis montibus sufficiente, & si linguis loquerentur Angelorum, post admissam tamen culpam, quâ Dei amicitiam sunt exuti, nihili æstimarentur hæc aliæque, nec unquam in computum

venierent pro retributione vitæ æternæ, sunt quippe opera mortua, ad salutem prorsus inutilia. Memorata Dei aversio eousque se extendit, ut peccatori interdicit suum nomen pronuntiari, suâque nolit ab ipso encomia decantari, ut per suum interpretem Davidem nobis insinuasse visus est: Id colligit aureus Chrystostomi intellectus ex choro, quem Dei jussione Regius Cytharædus iste instituit, ex omnium creaturarum ad invicem concertantium vocibus, ad suave melos Divinæ gloriæ componendum, ac concinendum. Glacies, nives, inhumana hyemis frigora huc convocantur, cœcæ tenebræ, inconditi noctis horrores non excluduntur, fulgura & fulmina in Musicali arena locum inveniunt: *Ignis, grando, nix, glacies, Spiritus procellarum*, ipsimet pariter dracones hunc in circumvenire, invitantur: *Laudate Dominum de terra dracones & omnes abyssi*. Solus & unicus peccator, instar excommunicati non tolerati, expressè prohibetur, tam mirabili concentui se immiscere: *Peccatori autem dixit Deus: quare tu enarras justitias meas, & assumis testamentum meum per os tuum?* Quando excellens quispiam Citharædus advertit chordam unam aliis discordem, concordari non posse citra Musicalis harmoniæ dissonantiam, eam iratus abruptit, & in ignem projicit. Similiter videns peccatorem Deus solis labiis se honorantem, eumque vocem propriam cum aliis creaturarum vocibus inconcinne combinare, audiens, indignabundus perpetuam ei indicit pausam, eoquod harmonici concentus suavitatem in turbet. *E Cithara bene modulante chordam dissonam refecat, ne reliquarum vocum harmonia vitietur*, aurea Sancti Chrystostomi gnoma est. Non sine aculeo sunt illa melliflui Doctoris verba, presbyterum alloquentis: nonne

tu à Deo peculiariter es electus, ut altare accedas, ad placandam ipsius iram, eumque cum suo populo reconciliandum; *quomodo placas, si non places?* tu Beneficiarie, Canonicæ, cui ex Dei instituto commissum est, ut obeas super terram officium istud Angelorum in cœlis, qua ratione te ingerere præsumis cœlicis phonascis, quomodo gratas Deo laudes intonare tentas, cum cor tuum peccati turpitudine inquinatum sit, eidem displiceas, quæso: *quomodo placas, si non places?*

Epist. 41.

O cor Christianum, quàm es insensibile, si hac veritate non tangeris, non moveris! mediastinus in ædibus heri sui quietus agere non posset, si hunc erga se malè affectum nôllet, nec nisi ægerrimè in servitiis suis tolerare animadverteret. Profanæ historiæ nos instruunt, non rarè plures magnatum assentatores; aulae sectarios præ melancholico vires, spiritusque vitales amisisse, cernentes omnem spem, apud suos principes redeundi in gratiam, intercisam esse. Absalon cæteroquin pessimæ indolis, aborturientis naturæ monstruosus partus, protestari tamen non erubuit, se malle potius mortem, quàm vitam cum assidua parentis Regii aversione & absentia conjunctam. Et tu Christianæ facilè tantam jacturam tolerare, vitam quietè transigere possis cum hac infallibili licet notitia, è principiis fidei desumptâ, quòd sis odium Dei, abominandus, detestabilis Deo, maledictus à Deo, imò, quòd non ampliùs esset Deus, nisi te respiceret ut suum inimicum? Cum probè teneas, quàm agrè te Maximus Universalis istius Monarcha in mundo sustineat, aërem tibi, quo respiras, exprobrer, panem, quem comedis, obtrudat; quòd eo te vultu contueatur, quo tu perditissimum spectares latronem, omnia tua funditùs devastantem bona,

E 3

omnia

omnia nefarie usurpantem sibi, quæ propriis filiis parata reliquisti? Quòd denique, quemcunque in locum aut loci angulum te recondas, te met oculus Divinis exponas velut objectum abominationis, quæ juxta Propheticum loquendi morem Spiritum Dei replet amaritudine? Terminus hic est quidem metaphoricus, reverà tamen rem magnam in Deo nobis exprimit.

Canon. *aud. q. 3.* binæ excommunicationis meminit publicæ sc. & occultæ. Hæc posterior infausta fors est omnium, qui in statu peccati mortalis degunt. *Deus, qui videt in occulto, prospicit animam vitiiis fervientem, tradis eam Sathana, discedit à mente ejus, & relinquit domum cordis ejus vacuam.* Omnes proinde hoc aversionis odio per peccati vinculum obstricti, sunt occultæ excommunicationis nexibus illigati.

Hoc ne serio pensasti, Charissime frater, quærit ex te D. Hieronymus, quòd eo temporis momento, quo gratiã Dei excidisti, quo peccatum lethale incidisti, facto ipso jam incurreris excommunicationem, maledictus in tuo corpore, ac in tua anima, maledictus semper, ubique, *Maledictus ingrediens, maledictus egrediens.*

O Deus cordis mei! ardentè suspirat D. Bernardus, prius me destrue, potiùs millies me annihilas, velim, quàm ut permittas, me fieri subjectum tui odii, quàm ut comparem Divinæ Majestatis tuæ oculis in tali statu, in quo. *De cænofo lacu prurientis pectoris mei incessanter ebulliant illiciti animi motus inundanter & impingentes in serenitatem præfulgurantis vultus tui,* hæc ille.

III.
Punctum,

Veniamus modò ad partem tertiam, & dicamus, quisnam sit præcipuus & maxime nocivus effectus istius odii.

Effectus

Effectus iste Divinae aversionis in eo consistit, quod Deus subtrahat peccatoribus suam paternam & singularem providentiam, quam erga justos exercet. Hanc veritatem ut nobis imprimeret Deus, is se apud Prophetam Zachariam comparat Pastori, manibus tenenti duas virgas *Zach. II. 7.* pro suarum ovium directione, prima est amabilis, altera terribilis. *Assumpsi mihi duas virgas, unam vocari decorem, & alteram funiculum.*

Scio quidem, quod priori virga adumbrari velit Sanctus Cyrillus favores ac gratias novae legis, hanc autem posteriori rigorem antiquae legis. Novi, quod Rabbi Moses suaviorem attribuat sapientibus & fortunatis iis Principibus, qui suaviori moderamine Israëliitarum gentem gubernarunt; magis rigidam tyrannis, idola latris, qui servitutis iugo suos oppresserunt subditos.

Cum communiore nihilominus interpretum sensu judico, illam speciosam virgâ figurari, speciosissimam simulque amabilissimam Dei providentiam, & paternam, quam probis impendit curam; rigorosam verò indicari severam, ejusdem in reprobos vindictam; hanc apprehendit Divinus Pastor, quando videt nos nuntium remittere virtuti, ut vitiorum commercia lectemur, gratiae suae jacturam facere; per quam item nobis innuit, quod non nisi ordinariam erga nos Providentiam gerat, strictum justitiae rigorem observet. *Tuli virgam meam, qua dicebatur decus, & Ibidem c. II. 8. abscidi eam, ut irritum facerem foedus meum.*

In isto statu videmur similes gregi derelicto, cujus curam Pastor ille bonus habitam antecedenter peculiarem non continuat, nec amplius consuetas olim amoris delicias subministrat. *Non pascam vos, quod moritur, moriatur, & quod succiditur, succidatur; quaecunq; iniqui-*

Ibidem v. 9.

inimicitia vos infestent, quælibet pestes, fames, bella vos conficiant, disperdant; qualiacunque vectigalia, aliæve recens impositæ exactiones vos opprimant, vel exhauriant. minimè sum sollicitus, ait Deus, non curo, curæ enim meæ, quam ovibus meis impendi, ipsimet vos subtraxistis. Tentationes quævis indies multiplicentur, malignæ habitudines vos captivent, passiorum tyrannidi cedatis licet in prædam, subitanea mors ingruat, vos suffocet, omnia simul secum à vobis abstrahat, *quod moritur, moriatur*; me enim interponere, impendentia mala avertere, non obligor. Vos non estis ulterius populus meus ad obediendum & serviendum mihi, nec ego Deus vester ero in ordine ad vos tutandos. *Non populus meus, & ego non ero vester.* Terribilis planè & horrenda comminatio!

Ah! si verum est, quod verum esse experientia demonstrat, mundum esse mare quoddam immanibus procellis tumidum, scopulis & syrtibus horrendum, continuis tempestatum motibus obnoxium, esse desertum draconibus, aliisque virulentis bestiis infessum: si hæc vita sit perpetuus conflictus, prælium non rarò cruentum, sit millenis vicissitudinibus, singulis momentis, ex quibus hujus vitæ series contexitur, subjecta; si sit homo creatura tam debilis, sensu & consilio sano adeò vacuus, quid aget peccator infelix, odium, abominatio Dei, cujus paterna tutela est spoliatus?

Quò se vertet cæcus in medio tot retium & præcipitiorum? pumilio iste adversus cœtum tantorum gigantum quomodo perstabit? quid sperare potest abjecta phaselus omni ductore destituta, nisi postquam aliquantum temporis cum procellosis turbinibus, sævis tempestatibus ludit, triste naufragium? Verbo, quid efficiet peccator.

bene.

Osæ 1: 29.

benedictionibus Dei subtractis, Divinis auxiliis & favori-
bus destitutus, ab integro hostium exercitu vallatus audi-
que, ac infestatus, nisi cum desperabundo Saule exclama-
re: *Coarctor nimis, siquidem Philisthiim pugnant adversum* 1. Reg. 28. 15.
me, & Deus recessit à me? infortunia, persecutiones me in-
cessanter obruunt, hostes mei ex omni parte instant, &
quod malorum extremitas est, quòd Deus me prosequa-
tur odio, quòd peccati mei reatus Deum procul à me dis-
cedere compulerit: *Ve vobis viri impii, minatur Ecclesia-*
sticus, qui dereliquistis legem Domini, in maledictione erit Eccles. 5. 12.
pars vestra.

Exprimamus fatale hoc odium paulò sensibilius, &
dicamus cum nostris Theologis, Deum contra peccatores
non concipere duntaxat odium abominationis, sed odium
insuper inimicitiae ac vindictae, vi cuius ab ipsis exigat
poenas & supplicia, quae flagitia illorum promerentur.

Ad hoc autem meliùs explicandum, videtur neces-
sarium, cantandam mihi palinodiam, omnia, in isto
sermone prolata, esse retractanda: etsi aliud nil enun-
tiâsse meminerim, præterquàm in Sacris literis funda-
tum.

Dixi cum Regio Psalte, quòd Deus avertat faciem
suam à peccatoribus; idem verò Propheta testatur alibi,
Deum desiderio se de illis vindicandi, defixo eosdem ob-
lutu contueri: *Vultus autem Domini super facientes mala.* Psal. 33. 17.

Docui cum Isaia, quòd Deus sit longè à peccatori-
bus, at Jeremias contradicere videtur, quòd eos sequatur,
& undique persequatur. *Persequar eos in gladio.* Ipse Jerem. 29. 18.
Dei Filius fatetur peccatores in ea penes se esse aestima-
tione, ut requidem tales nôsse velit: *Nescio vos,* qui Matth. 25. 12.
tamen in Apocalypsi satis declarat, quàm exactum ha-
beat

Apoc. 3. 10. beat numerum ac noticiam actuum illorum: *Scio opera tua:*

Quid istæ contradictiones innuunt? eos videt, eos non videt; illos relinquit, & non relinquit; cognoscit, & non cognoscit? hunc difficultatis nodum facile resolvit Magnus Gregorius, *scit illos in examine, nescit in amore*, distinguit S. D. respicit illos non oculo amoris sed terroris & vindictæ, prout per alium Prophetam iteratis comminationibus idem confirmat: *Ponam oculos meos super eos in malum, & non in bonum*, est inter illos, non ut ipsis protectionem impendat, sed pœnam, supplicia infligat, semper hîc interest.

Amos 9. 5.

Oblivioni licet tradatis, quantumvis omnia in præfenti discursu recensita, dummodò ultima ista cogitatio mentibus vestris maneat altè repôsta, hæc enim sola sufficiet, eò vos permovere, ut asserere debeatis omnino deplorandam esse miseram peccatorum sortem. Quæ infania, cubitum ex. gr. concedere hac nocte, & clausis oculis strato indormire cum certa persuasione, quòd capiti immincat Deus illâ vigilante virgâ armatus, quam Jeremias olim prævidit: *Virgam vigilantem ego video*; qui nos ardente furoris igne respiciat vultu, qui que consideret tempus, locum ferendi & interimendi suum adversarium: quòd brachium Domini pro tutamine nostro protensum priùs, modò extensum sit ad nos delendos: quòd pectus illud, ubi non nisi cogitationes pacis & patris fovebantur antehac, meditetur cogitationes afflictionis imposterum, & rigores omnes judicis ad iram provocati?

Jerem. I. 11.

O Veritas! quæ jure tremorem cunctis artibus nostris præ horrore incutiat, scire nim., quòd Deus noster, alioquin summus Protector & Benefactor in tineam nos

CORRO-

corrodentem quodammodo evadat: *Ego quasi tinea,* Osee 5. 12.
Ephraim, & quasi putredo domui Jacob.

Popule Christiane, has veritates universas credimus meritò, siquidem sunt infallibilia Spiritus sancti oracula; qua ratione possumus autem nos tam prolixo temporis spatio quietè huic peccati lethargo immorari? nònne cum Davide excandescere nobis liceat: *Zelavi super iniquos,* Psal. 72. 3.
pacem peccatorum videns? S. Gregor. Nazianzenus hunc locum exponens, *non peccata,* inquit, *sed pacem peccatorum zelat,* cui ipsi profundissimè immerfi, soporem tam securè captant, quasi Deus, quem offenderunt, esset Deus excæcatus, & idolum aliquod absque sensu, sine motu.

Si quis è Regni proceribus, vel principalis minister. Statùs Aulici in nos irritatus fuisset, jamque in nostrum jurâisset interitum, quæ mentem anxietas occuparet! Deus est irarum & furorum plenus. *Vidit Dominus, & ad iracundiam concitatus est.* Deut. 32. 19.
Vidit, indicat Propheta, non item, quid viderit; quòd equidem nescio, si tamen ejus scientiam haberem, vos non parum affligeret. Vidit istud adulterium, istum incestum, istud furtum; & Sanctus Sanctorum irritatum se sensit, juramento se solenni obstrinxit, quòd peccatum illud impunè dimittere nolit, se de suis inimicis vindicare velit: *Vivo ego in æternum, si acvero ut* Ibid. 7. 40. 41.
fulgur gladium meum, & arripuerit judicium manus mea, reddam ultionem hostibus meis.

Qualis consternatio, qualis terror in urbe obsessa, quando munimenta tormentis solo æquata, muri prostrati, vel in scalis jam observantur hostes! Peccator, fides utique te docet, quòd Dei offensi immensitas te ambiat, circumsideat ex omni parte; Deus est supra capitis tui verticem, Deus est sub pedum tuorum plantis, Deus est à

Job 9. 4.

dextris æquè, ac à sinistris tuis, & tu eum necdum adversaris. *Quis restitit ei, & pacem habuit?* inquit Job perpende paululum, quis tu, quis Deus sit; quale consilium, quod opponas consilio Dei? quónam brachio brachium Domini eludes, quo scuto te munies, ut Dei dexterrimi certissimos ictus securus evadas, & effugias.

Finiamus, en in fine pro juvenanda memoria vestra, brevem habiti sermonis mei epitomen.

Vocavit aliquando Deus Isaiam Prophetam & in ejusdem persona omnes Prædicatores, cui cap. 3. in mandatis dedit: volo, ut itineri protinuste accingas, obiturus legationem. Ecce, Domine, promptus adsum, mitte me. Majestatis meæ nomine vadè ad homines reprobos, & justos, ne utiquam attendas ipsorum dignitatem aut qualitatem, sed audacter impio denuntia; *Vae impio in malum,* maledictio erit portio tua, omne malum in te irruat, teque obruat.

Deinde ex me salutem dicas amicissimam justo, eiq; insinua causam ipsius optimè constitutam; *Dicite justo, quoniam bene.* Sed, Domine mi, pro dignitate & amplitudine materiæ hæc oratio nimium angustis verborum limitibus est circumscripta: num Majestati tuæ non placeat, prolixiori discursu me, necque ipsos instruere, quò clarius elucescat Divinæ Eloquentiæ energia? non, nec syllabam addas, velim, quod reliquum ipse cordis fundo imprimam.

At, Maxime Deus, voluntatis tuæ est, ut me conferam ad perquirendos bonos omnes æquè, ac omnes malos? Omnino, ne unico quidem excepto, neminem prætercas.

Quo-

Quomodo verò penetrabimus adeò superbæ magnificentiæ palatia, num licebit nobis, pedem figere in aulis, in cœnaculis peristromatis tam pretiosè instratis, raris picturarum miraculis exornatis, ubi non alia præter auri & amœnorum colorum fulgura, omnia loca illustrant, & his luxu divitiarum ebriis, qui honoribus alios supereminent, omni voluptatum genere diffluunt, horum alicui vis, vaticinemur, malum in limine adesse? Cur nos talem proclamemus pessimæ sortis hominem, quem infinita adulætorum turba, fortunatissimum, ipsius fortunæ pullam, acceptissimum deprædicat? Risui & lusui exponemur, undique. His non attentis, perge, inquam, mi Propheeta, is ipse est, ad quem in specie te ablego. Vis insuper, summe Deus, ut huic iusto, isti fideli servo dicamus, cui modico abhinc temporis intervallo vicini in iustitia meliorem hæreditatis partem abstraxit, *quoniam bene se cum eodem res habet?* Num subeamus etiam viduæ illius humile tugurium, quam inveniemus funebri involutam velo, lachrymarum suarum fluentis quasi innatantem, undecunque orphanorum, pupillorum turba stipatam? Nè dubites, Isaia, mox tibi commissa exequaris. Quocunque in loco seu statu deprehenderis iustum & iniustum præscriptam ipsis dictabis lectionem. Sit impius licet evectus ad supremum favoris & gratiæ Regali fastigium, velut alter Aman, quamvis in palatio mensæ suæ affideat divitis Epulonis adinstar, liberè pronuntia: *Vae impio in malum.* Quòd si inveneris innocentem in obscuro carceris hypogæo devinctum jacere, uti Josephum, in leonum fossa sepultrum ut Danielem, in ventre Ceti hærentem ut Jonam, aut in fimeto cum Jobo luctantem, adhuc *Dicite iusto, quoniam bene.*

Hæc Dei verba innituntur fundamento veritatum, quas vobis annuntiavi. Non potest esse nisi summè malus, qui est causa omnis mali, qualis est ira ac odium Dei: econtrà nequit esse nisi bonus, quacunque demum paupertate vel ægritudine prægravetur, qui possidet supremum bonum, quod Deus est, & partem habet in Divinæ gratiæ ac amicitæ possessione.

Si ergo malum pertimescitis, bonum verò diligitis, fugite malum, quarite bonum, ut oportet. Persequimini malum in pestifera sui radice, quæ est peccatum; prosequimini bonum, quod consistit in amore & gratia Dei, quam consequetur tamen gloria sempiterna
Amen.

